



ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals



UN REMEY.



QUAN un home camina endavant y troba un obstacle, retrocedeix y busca una dressera. Los partits fan lo mateix, perque 'ls partits, y sobre tots lo democràtic, han de anar endavant sempre.

Nosaltres acudint á las eleccions voliam seguir lo camí més honrat y més propi dels nostres principis; y á lo millor hem tingut de pararnos, no pas davant de cap montanya, no de cap precipici, sino davant de una xarxa de mallas enredadíssimas: la xarxa electoral conservadora.

Consti que si considerantnos impotents, torném endarrera, no estém encare arrepenitits de lo que hem fet. ¡Pitjor mil vegades per aquells que han teixit la xarxa! Aré 'ls coneixém.

Avants, per fer eleccions ab lo sufragi universal bastava tenir una idea y exposarla. La conciencia pública després se decidia y fallava.

Per fer eleccions avuy ab lo cens limitat, no té prou horas lo dia si la cosa vol preparar-se una mica, y encare aixís se juga ab los nostres enemics donantlos 29 tantos á acabar á 30.

Tenint ells las llistas, ells tenen la base de tot. Ells poden excluir als vius y posarhi als difunts, fingir noms com aquell famós «José Horchata de Chufas» que ha sortit aquest any, imaginar habitacions com aquella célebre del Carrer Nou de Sant Francisco, número 17 pis 21, y empastifar lo cens ab escombriaires, municipals y polissons.

Vostés poden demanar rectificacions, en lo período que la ley senyala; pero mentres ab la mà escribuen lo nom que vostés reclaman, ab lo cotxe n' esborran déu més ab qui vostés contavan.

Per tenir llistas legals, han de tenir Ajuntaments; y per tenir Ajuntaments han de tenir llistas. Es lo círcol viciós del sistema conservador. Molta justicia consignada en la ley; molts trenyinas que no la deixan veure.

Arriba l' hora de la elecció, y vostés que 's reñan de fulano, sutano y mengano, ván á trobarlos y 'ls hi responen que no han rebut papeleta. Consultan las llistas y efectivament, han desaparecut. ¿Cóm? No tractin pas de indagarho.

Si volen constituhir mesa, no poden contar més que ab los morts del cementiri, y aquestos no votan més que pels ministerials. Está probat.

Aixó á Barcelona. Als districtes de fora l' arcaide ja sab lo que l' hi vá, si 'l diputat que surti no es del govern.

Al costat del Arcalde hi ha 'l secretari, y al cos-

del secretari l' investigador de contribucions, y algunas vegadas lo revólver. Y de aquesta luita eminentment pacífica 'n resultan alguns cops brasos y camas trencats y nous electors que ván á aumentar lo cens sempre permanent dels cementiris.

Aixís se fan las eleccions. Confessém que si en altre temps se veyá alguna corrupció, avuy la descomposició es completa y que á certs sitis un no pot acostarhi, sense taparse 'l nás.

Tot aixó debém als conservadors. Agraphímho. Lo sistema parlamentari perdut, falsejat, incompreensible. Elegits que se 'n portan l' acta ab mitja dotzena de vots verdaders y alguns centenars de falsos. Ells manan y governan; pero ¿hónt es lo prestigi necessari?

No l' han rebut, y naturalment no 'l tenen. La nació está esmicolada, las ideas perdudas, los partits disolts, la opinió pública dormida, y més que dormida fastiguejada.

Espanya sembla una de aquellas naturalesas cloróticas; está descolorida, pàlida, sense sanch y sense forsas.

Per combatre aquesta malaltia, si Espanya fos una sola persona, de segur que 'ls metjes no trobarian més que un remey y dirian: Que prengui 'l ferro.

P. K.

¡PUIGCERDÁ Y CABRINETTY!



PUIGCERDÁ s' ha recordat del seu salvador, y apesar de que las balas de Alps varen arrebararli la vida, l' heroica capital de la Cerdanya ha sapigut immortalisar al héroe alsanti una estátua. De la mort á la immortalitat.

Res més hermós, ni més noble que l' estret y perdurable enllás de una població valenta y de un home tant gran com l' infortunat Cabrinetty. Las jornadas gloriosas de Abril de 1873 estarán per sempre més perpetuadas en aquell monument, que ha aixecat l' admiració de un poble.

Recordemlas. Era 'l 9 de Abril quan Puigcerdá vá rebre la primera intimació de Savalls y D. Alfonso, que s' havian presentat davant de la vila ab 1.200 homes, desitjosos de rendirla.

Puigcerdá s' havia preparat, y á pesar de que 'l govern no l' atenia quan l' hi demanava armas y forsa, contava 'l dia del atac ab 58 homes del regiment de Bailen, 5 agregats de diversos pobles, 14 carrabiners dels que habian escapat de Ripoll, 30 voluntaris movilizats, 170 paisans armats ab carrabinas del govern, y 'l resto del vehinat que ho estava ab escopetas, trabuchs y armas desiguales.

Brandava la campana: tothem s' apercibia á la

defensa: fins las donas rivalisavan en valor y entussiasme, y durant las jornadas del 9, del 10 y part del 11, 'ls braus puigcerdanesos á tiros, bayonetassos y fins á cops de pedra varen resistir sempre las salvatjes tentativas dels carlins, tant més desesperats com més ferma era la resistencia.

Los asalts, las embestidas, lo petróleo, l' incendi: tot vá ser inútil. En un moment varen cremar la porta de la Vila: y quan la porta carbonizada queya, ja darrera havian alsat una paret, y darrera de la paret una forta barricada.

No hi ha res que pugua igualar á l' heroisme de un poble liberal.

Tot de un plegat los carlins varen retirarse. La població queda assombrada. Sitiada pels carlins y sitiada per la néu no hi havia cap esperansa de auxili.

Afortunadament l' incansable Cabrinetty, terror dels carlins, s' entera desde Olot del atac de Puigcerdá, y desafiant un temporal terrible, á marxas forçadas, se dirigeix á Ribas, passant per Sant Joan de las Abadessas, arribanthi, ja nit fosca, després de una caminada de 10 horas.

A Ribas troba á n' en Vila del Prat resolt á disputarli 'l pas. Cabrinetty 'l derrota y segueix avant, passant per Planolas y Doria ab néu fins á la cintura, y ab la retaguardia picada sempre per los carlistas.

¡Empresa heroica y admirable! En alguns punts l' artilleria havia de ser conduhida á las espatillas dels soldats. Las mulas podian menos qu' ells.

Per últim á las 4 de la tarde vèu á Puigcerdá, y 'ls carlins se retiran á la desbandada, impotents per saciar la seva set de venjansa per las molts baixas que 'ls havia costat la temeraria empresa.

Puigcerdá, que vá tributar llavors una gran ovació á Cabrinetty, avuy l' hi alsa una estátua.

¡Benehida siga l' heroica capital de la Cerdanya!

Lo monument de Cabrinetty es un altar patriótic. ¡Qué may, may, may arribin á profanarlo las petjadas inmundas dels sectaris del absolutisme!

P. K.



DESDE que 'n Cánovas vá venir al mon succeheixen á Málaga cosas molt estranyas. Ja no parlo de l' aparició de la filoxera, ni de la pesca de aquell famós monstro, que vá sortir dias endarrera de las ayguas marinas.

No: are 'm refereixo á una cáfila de gent mal intencionada, que fixavan per las cantonadas un

periódich clandestí defensat el *Municipio Libre* y que van ser sorpresos y presos. Tots duyan punyals y pistolas... Jesús, María, Joseph. ¡Quina por!

Si senyors, ho confesso: tinch por, perque després d'aixó al ménos tenim Cánovas per cinch ó sis anys més.

Los tribunals perseguixen als periódichs carlins que publicaven llistas de subscripció per comprar un nou collar al *Asa d'oros*. Y 'ls aludits periódichs han plegat lo ram.

Jo haig de dir ab tota franquesa que ho sento molt. Per pochs diners ells se divertian, y 'ns divertian á nosaltres, fent lo burro.

¡Fatalitat de la lley de imprenta, que, mentres priva á n'ells de bramar nos priva á nosaltres de manejar las xurriacas!

En las elecciones de Berga han lutxat dos candidats: un neo anomenat Farguell y l'ex-revolucionari Albert Faura, avuy conservador.

Los electors no van mirar qui era més ó ménos inteligent, ni qui podia defensar més ó ménos bé 'ls interessos del districte, sino qui era més religiós.

De tal manera que alguns van prometre que no votarian á n' en Faura si avants no presentava 'ls butlletins de haver complert lo precepte pascual.

Jo no sé pas en Faura quantas vegadas vá á confessarse, lo que pueh assegurarlos, qu' es un revolucionari... *arrepentit*, y un *plaga de la parroquia*.

La premsa diaria 'ls haurá enterat de la gran catástrofe de Logroño. Un pont de barcas, que sobre l'Ebro havian construít los ingenyers vá derribarse en lo moment de passarhi 'l primer batalló del regiment de Valencia. Entre soldats y oficials, uns cent infelissos varen ser víctimas de aquesta desgracia.

Una llágrima per las trastornadas mares dels infelissos que han mort, no pás derramant la séva sanch per la patria, sino sent un objecte del cumpliment del seu deber.

Fins en mitj de aquellas circunstancias conternadoras solen presentarse detalls cómichs que sembla que se 'n riuhén.

¿Ab que dirian que van salvarse set músichs y 'l major?

Agafantse ab lo bombo.
Lo bombo fins are havia salvat molts fortunes y molts reputacions artísticas; pero no podia preveure's que també havia de salvar algunas vidas.

Llista de las reliquias que s' han colocat al quarto de la reina per quan arribi l' hora del part.

Un brás de Sant Joan Batista, lo hácul de Sant Domingo de Pilos y 'l Sant Niño de las Maravillas, lo rosari de Sant Francisco de Asis y el hácul de San Pere de Alcántara, lo noy Jesús de la Gracia, una reliquia de Santa Margarida verge, la Mare de Déu de la llet y Bon Part, lo Sant Noy Déu del Remey, la cinta y vel de la Mare de Déu de la Gracia y 'l bastó de Santa Isabel reyna de Hungría.

Ja veuhén vostés mateixos, que ab tants preparatius, la cosa no pot pas anar malament.

Una frase felís, sobre 'l mal resultat de las últimas elecciones:

«Nada, deixemnos de votar y comensém á *escarbotar*...»

En Cánovas es un gran historiador, no pot negarse, pero de l' historia pren lo que l' hi convé y deixa tot alló que l' hi fá nosa.

Fá com alló del quento d' aquell desaffio: «Un home nano y magre 's batia ab un altre alt y gros. —Lo desaffio es desigual, deyan los padrins d' aquest últim, perque entre 'ls contendents hi ha distinta corpulencia.

Y un dels padrins del nano vá agafar un guix, vá senyalar al gras un espay igual als contorns d' aquell, y vá dir:

—Totas las balas que 'l foquin fora del siti senyalat, no valen.

En Cánovas diu: «Tot lo que deixo de citar no val.»

Y aixís sempre sembla que té rahó.

No més que á la ciutat de Alger hi ha 93 mil espanyols emigrats, y no més á la ciutat de Oran n' hi ha 90 mil.

Jo no més m' esplico de una manera aquesta tendencia á l' emigració.

La política conservadora esquila y se 'n porta la ramisa dels espanyols, y aquestos se 'n van á la terra calenta á ferse passá 'l fret.

«Quina cosa més trista, diu un periódich constitucional, caminar, sense saber ahent un hom se dirigeix!»

Efectivament: y encare es més trist caminar, sense trobar hostal ni fonda.

Un párrafo de una inimitable carta de Víctor Hugo, de aquest gran sol de la literatura, que fins en los moments de anarse'n á la posta, té calor y vida. Està dirigida al Congrés d' Ensenyansa reunit á Bélgica.

«No hi ha res més urgent y apremiant que l' ensenyansa gratuita y obligatoria. Lo present es grave; pero passa. Mirém al gran porvenir qu' espera á la civilisació, y prepararlo.

«Lo noy: veus' aquí la quèstió suprema. Es necessari desvaneixe las tenebras del bressol. Fem sortir l' aurora en l' ánima de la infancia. Vintich anys d' ensenyansa gratuita y obligatoria cambiarán la fás del mon.

«Lo noy, ho repeteixo, es lo porvenir. Aquest manantial es generós: dona més de una espiga per cada grá. Depositén en ell una espurna y 'ns donará un raudal de llum.

«Per fer un ciudadá comensém per fer un home. Obrim escolas per tot arréu. Lo que no dú la llum interior que dona l' instrucció no es un home, no es més que un cap de bestia, de aquest remat que se 'n diu multitut, que no té voluntat, y á qui l' amo conduheix tant aviat á pasturar com al escorxador.

«Lo que en la criatura humana 's resisteix á la esclavitut no es la materia, sino l' inteligencia. La libertat comensa, allá hont acaba la ignorancia.»

Los moderats están dividits; fraccionats.

Los que dejunan se quedan á casa; los que menján se 'n van ab en Cánovas, capitanejats pel conde de Puñonrostro, director general de Artillería.

En Moyano está molt cremat, y 'l conde diu: —Com á bon artiller, m' agradan los homes que 's *carregan*.

Lo més xocant es que tant l' una fracció com l' altra tenén pretensions de continuar anomenantse moderats histórichs.

Ja sé un medi de ferlos constants: Los uns podrian anomenarse moderats histórichs, y 'ls altres moderats pre-histórichs.

—Ahont nos reunirem? diu que preguntava en Moyano.

Y un moderat desenganyat vá respondre: —Podriam reunirnos al Museo d' antigüetats de 'n Romero Ortiz.

Dispensin las personas que 'ns favoreixen ab la séva correspondencia si aquesta senmana deixém de contestarlos.

Lo redactor encarregat de ferho se 'n ha anat á Puigcerdá, y per no poder contestarne sino una part, s' estima més contestarlas totas la senmana entrant.

MELODÍAS CONSERVADORAS.

¡Qué plouguin protestas!
¡qué vingan mil cartas!
¡qué plori en Moyano!
¡qué cridi en Posada!
¡qué xiulin, què aixordin
los fills de 'n Sagasta!....

Orellas hèn dretas,
hèn frescas las caras,
seguint á en Romero,
mirant al gran Cánovas,
ells viuhén alegres
rihentse dels altres,
vuydantnos la bossa
y omplintse la patria.

Si 'l barco perilla
no cal espantarse,
que ab dugas rialletas
y quatre miradas,
ja 's troba 'l que 's busca
trihant entre 'ls carcás.
Tres graus, cinch empleos
y vinga més lastre.
Avants, quan los homes
que guía en Sagasta
tenian paciència
y fé y esperansa,
los nobles patricis
que 'ns rentán y 'ns planxan
se 'n reyan molt frescos
dels crits y xiuladas
que alsant las copetas
sovint escoltavan.

Després, quan van veure
la truya girada
y que 'ls pobres Llatzers
al fi 's despertavan,
van tombar la vista
cap al altre banda,
buscant per apoyo
las *massas honradas*.

¿Qu' han vist millor vida?
Los uns atracantse,
los altres valentse
dels drets que 'l regalan
per fer romerías
á verges y á santas,
y recullir quartos
del mitj de la llana
per ferne regalos
de Toisons y raves.

¿Qué venén jesuitas?
La porta está franca.
¿Qué un mestre no menja?
Que 's mori de gana.
¿Que 's troban enredos
en dos ó tres caixas?
Que rodi la bola
y aném per un' altre.
¿Qué 'ls liberals xistan?
Pallisa... trompada...
Aixís 's acontentan
las *honradas massas*.

¿Qué 'n tenen d' ingeni
los guias d' Espanyal
¡Ditxosos mil voltas,
ditjosos vosaltres!
Teniu los dos brassos
del immortal Cánovas,
teniu bonas llenguas
y bonas xurriacas,
teniu madurs dócils,
y campistas sátropas,
y sagastins mansos
y.... *massas honradas!*

¡Oh masses preciosas!
¡Oh divinas massas!
Miréu com se mouhen
pe 'ls cims de Vizcaya
las massas que un dia
vosaltres cridávan.
¿Qué son aquet signos
y aquestas miradas?
¿Perqué baladreja?
¿qué fan las tals massas?
¿será que 'us murmuran?
¿será que 'us alaban?
Será... lo que sigui:
á mí no m' agradan.
La pols que s' olvida
brut fanch vá ternantse;
qui corbs alimenta
sense ulls ve á quedarse.

Dormiu ab cuidado,
visquen á la guayta;
no tot son delicias
no sempre hi ha calma:
gardeuvos de bromas
que 's tornan amargas,
y... Dèn 'us mantinga
las *massas honradas*.

C. GUMÁ.



A següent escena ha passat á Madrid en las oficinas de un ministeri.

Arriba un senyor y pregunta al porter:

—Lo senyor director general?

—Es fora.

—Bueno, l' esperaré, diu lo senyor assentantse.

—Séntis, séntis, d' aquí un parell ó tres de senmanas será aquí.

A Fransa, país ahont estiman á tots los homes que volan están á punt de alsar una estatua á Pascal, autor de las *cartas provinciales*, y un dels més acérrims enemichs dels jesuitas.

—Pascal, vá morir boig, observaba un neo.
—Es cert, responia un liberal: de resultas de mossegar als jesuitas vá envenenarse.

Un periódich carlí de Bilbao, deya dias endarrera:

«La pelegrinació de Begonya 's realisarà si no 'u impedeix... ¿qui dirian?... Si no 'u impedeix 'l *infern*...»

L' *infern* es la situació conservadora.

Som de la mateixa opinió: es l' infern, per lo molt que 'us fa cremar.

Es molt curiós lo treball del doctor Camison á fer de buscar dida al *vástago regio*.

Lo doctor vá fer un viatge: vá triar las donas que l' hi ván semblar més hermosas: vá durlas á Madrid: los periódichs ván alabar los ulls de l' una, la cintura de l' altra, lo color moreno de la tercera... y després de tot aixó vá venir lo regoneixement.

Resultat que las dugas escullidas ván quedar ja instaladas á Palacio, y á cada una de las restants per la molestia, se 'ls ván regalar 8000 rals y á caseta.

* *

Una dida á qui jo coneix al saber aixó dels 8000 rals, deya llansant un sospir:

—¡Ay! Si un' hom ho hagués sapigut! Vaja, en aquest mon hi ha didas que tenen molta... sort.

Vagin apuntant.

Als Pares franciscanos de Vitoria vá donarlos una serenata la banda militar del batalló de cassadors de Tarifa.

Se coneix: *tarifa conservadora*.

Continua interceptada la línia de Madrid á Zaragoza, á causa del temporal que vá destruirne set kilòmetros.

—¡Quin temporal més simpátich! dihen los carlins. Fá com nosaltres, y quan vinga 'l dia meix que se 'l nombri cabecilla.

Un altre miracle lograt ab las ayguas de Lourdes. Vá anarse'n á la font miraculosa un pelegrí cego acompanyat de la seva dona, que per cert era molt guapa. Un altre pelegrí que patia del cor, sobre tot sempre que veyia una bona mossa, vá comensar á ferli l' os, y 'l cego sense saber com vá recobrar la vista.

No hi ha res que fassa obrir més l' ull, com aixó de que á un hom l' hi busquin la dona.

Una frase de 'n Romero Robledo, parlant de las pretensions que tenen Catalunya, Aragó y Navarra de fer un ferro-carril á Fransa:

—«Tothom vol perforar lo Pirinéu, convertint la célebre cordillera ab una flauta.»

—Sí, y ho fan perque surti un burro conservador que la toqui per casualitat.

Tot lo que s' ha discutit sobre 'l principat de Asturias un periódich ministerial vá calificarlo de *infantil*.

Naturalment, vá respondre un, altre periódich: es *infantil* perque tot es qüestió de *infants* é *infantas*.

La policia durant aquests dias d' eleccions s' entretenia arrancant los cartells del comité possibilista.

Lo president de un colegi també s' oposava á que se 'n plantessin.

La situació conservadora no pot consentir que ningú l' hi fassa la competencia.

Hi ha que advertir que la situació conservadora, lo mateix que 'ls cartells, está enganxada ab pastetas.

Un tal Fray Francisco Sagrañes, franciscá, al instalarse á Ciutadella (Balears) digné que 'ls freres tornan y están resoltos á morir com á bons lluytant contra l' enemich de Jesucrist qu' es lo mon.

Es precis, donchs, que sápigat 'l mon que té 'ls enemichs á casa.

Quan en Romero Robledo vá anar á Bilbao, en Lagartijo vá brindarli un toro. En Romero Robledo vá regalar un rellojé á n' en Lagartijo.

De segur que aquest rellojé may del mon senyalará l' hora de que 'ls conservadors caygan del poder.

Apeles Mestres, lo nostre inagotable dibuixant, acaba de publicar lo número corresponent al Agost de la seva celebrada *Granizada*.

No faig més que anunciarho, sense més recomendacions.

Com sempre, no val més que un ralet.

En la guerra de la India, los inglesos hi tenen un coronel que 's diu Tanner.

Aquest Tanner s' entreté, segons los darrers telégramas, á recullir queviures pel general Robert que 's troba sitiát.

Casi més valdria que enviés á n' en Tanner de Nova-York á buscar la recepta per estarse 40 dias sense menjar.

Un treballador navarro ha fet una aposta dihent que alsaria 18 arrobas de pés.

Jo 'm jugo qualsevol cosa que aquest treballador tant forsu't no 's capás d' alsar á n' en Sagasta á pés de brassos y colocarlo al ministeri.

Y aixó que 'n Sagasta ja fá cinch anys que dejuna y ha perdut totes las carns.

A Alemania s' ha inventat una ametralladora que dispara 240 tiros cada minut.

—Comparada ab la mèva sogra aixó no es res, deya un casat. La mèva sogra cada minut ne tira més de 1000.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per una professó:—Seguir lo curs de una tísis pulmonar.

Per un quinquillaire:—Vendre's las ninas dels ulls.

Per un rector:—Fer insens ab fum d' estampa.

Per un papa infalible:—Anunciarme á mf tot sol lo número que ha de pescar la grosa de Nadal.

Per un lladre de pisos:—Criar un rossinyol per poder anar á obrir las portas.

Per un escultor:—Vestir á un Sant Juan ab pells de taronja.

Per un cansalader:—Salar un porch ab la sal de una andalusa.

Per un pintor:—Plantar un quadro de cels.

Per un astrólech:—Fer un calendari regintse ab l' era de una casa de pajés

Per un enamorat:—Abrassar la religió católica.

Per un elegant:—Posarse uns gemelos de teatro als punys de la camisa.

Per una minyona:—Encendre 'l foch ab teyas de las que portan los pinxos.



Un dia un jove tronat, pero de molta empresa, empren á un company y l' hi demana cent duros, alegant una necessitat imperiosa. L' amich se comou y 'ls hi deixa.

Una senmana més tart lo troba y torna á demanarli cent duros més: naturalment l' amich que no vol emparentar convertintse en *primo* la segona vegada 'ls hi nega.

Póch temps després tenan unas qüestions, y aquest últim l' hi retreu los cent duros que vá deixarli.

—¡Com s' enten! respon l' altre. Jo no 't dech res.

—¡Qué no 'm déus res!

—No senyor. O si no fém historia. Un dia vinch á trobarte, 't demano cent duros y me 'ls deixas: un altre dia torno á demanarte'ls y me 'ls negas. Per lo tant estém en paus.

Un home 's confessa, y 'l capellá l' hi pregunta: —¿Frequéntas casas dolentas?

Lo penitent respon:

—Com que soch tant pobre, naturalment, no puch anar á las bonas.



A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- XARADA 1.^a—*Cor-di-al*.
- ID. 2.^a—*Pen-ti-na-do-ra*.
- ENDEVINALLA.—*Neu-la*.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Felipa*.
- CONVERSA.—*Tacas*.
- TERS DE PARAULAS.—

I	B	O
B	O	U
O	U	S
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—

1	2	3	4	5
5	3	4	1	2
4	5	2	3	1
2	4	1	5	3
3	1	5	2	4
- GEOGLÍFICH.—*A sants y á minyons no promelis si no dons.*



XARADAS.

I.

Ma primera en la música sempre se troba; lo mateix haig de dirte de la segona. Nega tercera; y lo tot es un tipo com una esfera.

VICENS CAMALLUT.

II.

Ma primera es una lletra y la segona també; lo tot, si 'n Cánovas dura, de vista la perderém.

UN CONTRIBUYENT.

MUDANSA.

Tot es fill d' una nació tot poble de Catalunya; y de tot tots ne tenim qu imés llargas, qui més curtas.

RATETA.

ENDEVINALLA.

Soch un poble, soch de vidre, soch instrument per pescar; soch animal; si no 'm trobas amigo, ja 't pots desar.

ANIBAL BARCA.

CONVERSA.

—Sabs que 'm caso?

—¡Ay, ay! De veras noy?

—Sí; ja estich decidit.

—Tú mateix.

—Rumih de que fá.

—Encare que hi pensés un any.

—Si casi ho hem dit.

—Ah! ja sè; fa de....

UN DELINEANT.

TRENCA-CLOSCAS.

Olot, Laussana, Sebastopol, Noruega, Dinamarca, Rosselló, Escocia.

Posar aquests noms en columna de modo que formin lo nom d' una ciutat estrangera.

MANEL SIMPLICI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- | | | | | | | | | | |
|---|---|---|---|-------------------|---------------------|------------|--------------------------------|---|-------------|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | —Una nació. |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 7 | —Lo que fem alguns. | | | | |
| 8 | 9 | 1 | 2 | 7 | 6 | —Un moble. | | | |
| 8 | 9 | 5 | 6 | 7 | 2 | 3 | —Lo que hi ha en las iglesias. | | |
| 6 | 7 | 8 | 9 | —Un moble antich. | | | | | |

GEOGLÍFICH.

I A

Renaixensa, Campana de Gracia, Gay Saber, Gaceta, Diluvio, Crónica.

I VII dias

L. S.

PAU GANDUL.

Suscripció pel monument per perpetuar la memoria dels valents que moriren l' any '73 en defensa de Tortellá.

Suma anterior 48 rs.

Juan Rovira, 1 ral.—J. P., 1.—A. T., 4.—Dos que ván d' istiu, 2.

(Se continuará.)

Total, 56 rs.

GRANIZADA.



APELES MESTRES.

Constará de doce cuadernos.

Se publicará uno cada mes al precio de un real.

Van publicados ocho cuadernos correspondientes á los meses desde Enero hasta Agosto.

De venta en las principales librerías de Barcelona y en la de Lopez, Rambla del Centro.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mítj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23



—Diga, tio, ¿y tots aquells milions de quinsets que 'm mandaren las nacions civilisades llavors, quan per poch m' ofeguen?.....
 ¿Qué espera que 'ns tornem á ofegar?

Isabel Minis
 Dooon

Dooon

MURTA

Huch

Dooon